שפריצען

פון יהושע זינגער

וואס וועט איהר זאגען אויף א מאן, וואס האט פופצעהן יאהר נאכאנאנד גע־גארט זיין ווייב? — האט געפרעגט א פרוי אין קאורט.

וועל, איך זאג, אז אזא מאן איז א הינסטלער, און מיר אלע פארהייראטע מענער דארפען זיך צוזאמענלייגען און איהם געבען א גאלדענעם מעדאל!

* * *

"גלויבט איהר אז דרייצעהן איז ניט קיין מזל'דיגער נומער?"

"אה, יעס, מיינער א פריינד איז אומגליקליך געווארען פון אזא נומער."

"טאקי! ווי אזוי?"

"ער האט געמאכט א האלד־אפ, איז ער געמשפט געווארען פון צוועלף דזשורי־לייט מיט איין דזשארזש — דרייצעהן, נו, האט ער געקראגען פינף יאהר נאך מיט צעהן שמיץ אלס צוגאב!"

* * *

מיין טאכטער זאגט מיר, אז הייר יאהר, וועט זי געהן אויף איהר וואקיישאן אין הונגערוויל, אין בייזמאנס האפעל.

"וואס פאר א מציאה איז דאס מיט בייזמאנס האפעל?"

"וואס רעדסטו וואס, מיין "גוירל פרענד" בעסי פערילמאן, איז דארט פאר א יאהרען געווען, האט זי אין איינע צוויי וואכען פארלארען צעהן פונט!"—

* * *

אן אמעריקאנער שוירט־מאנופעק־טשורער, האט אנגעהויבען מאכען א נייעם סארט העמדער — אהן קנעפלאך.

אויך מיר א נייעס!

איך קען מענער, וואס טראגען שוין העמדער אהן קנעפלאך, זינט עס איז געווארען די מאדע, אז ווייבער זאלען שפיעלען ברידזש!

* * *

מיין רעסטאראטאר דערצעהלט מיר, אז די שרייגערס, זענען אלע דזשענטעל־לייט. אין דער וואך, ווען דא איז געווען זייער קאנווענשאן, האבען ביי איהם גע־געסען עסליכע שרייגערס, איז יעדער איי־נער, ווען ער האט באצאהלט זיין ביל, פלעגט איהם זאגען, מיסטער בענדזשאמין, אייערע ווייטערס טויגען אין דר'ערד!

"איז דערפאר זענען זיי דאס דזשענ־טעללייט, ווייל זיי האבען אייך גע־זאגט, אז אייערע ווייטערס טויגען אין דר'ערד?"

"געוויס! איהר זאגט דאך אלע מאל, אז מיינע עסענס טויגען אין דר'ערד!"

* * *

פרעגט אונז מיס קייטי גאלד, אין א בריעף:

"יעצט אן מיר פרויען זענען פאר־טראטען אויף אלע געביעטען, דארף איך נאך דער התגנה נעהמען מיין מאנס נאמען?"

געוויס, מיס גאלד! ניט נאר זיין נאמען, נאר זיין אדרעס אויך!

* * *

א צווייטע "אינטעליגענטע פרוי", פרעגט, אויב מיר ווייסען, ווארום גאט האט באשאפען פריהער אדם'ען און ניט חוה'ן?

וועל, נאטירליך, אז אויף נאר זיכער קענען מיר אייך ניט זאגען, נאר מיר רעכענען, אז דאס האט כביכול, דער רבונו של עולם, געוואלט געבען אדם'ען א שאנס, ער זאל אליין אויך קענען אויס־דיידען א פאר ווערטער.

* * *

"מא, די בייבי האט מען אונז אראפ־געשיקט פון הימעל?"

"יעס, מיין טייערער."

"דאס איז ווייל זיי גלייכען ניט קיין זאכען וואס שרייען, זיי ווילען דארט אויבען, אז עס זאל זיין שטיל, יעס מא?"

* * *

איך בין געגאנגען שבת אין שוהל, שטעהט ביים טיהר איינער פון די גבאים, און זאגט מיר, איהר קענט יעצט ניט אריינגעהן, ווייל דער רב רעדט.

"עס מאכט ניט," זאג איך, "איך וועל אריינגעהן זעהר שטיל, און ניט מאכען קיין טומעל."

"אה, ניט דאס, נאר אז איך וועל עפענען די טיהר, וועלען אלע פון שוהל ארויסלויפען."

* * *

מיט צוויי יאהר צוריק האט געגעג־איבער מיין הויז, א יונגער דראגיסט גע־עפענט א דראג־סטאר, לעצטענס האב איך באמערקט אין ווינדא א סיין מיט גרויסע בוכשטאבען:

"דיזעזע דראג־סטאר איז יעצט אונטער א נייעם מענעדזשמענט."

אז איך בין אריין אין דראג־סטאר, זעה איך אז דער זעלבער יונגערמאן שטעהט ביים קאנטאר, פרעג איך איהם: "וואס עפעס שטעהט אין ווינדא א סיין, אז די דראג־סטאר איז יעצט אונ־טער א נייעם מענערדזשמענט?"

זאגט ער צו מיר, געוויס איז יעצט די דראג־סטאר אונטער א נייעם מענערדזש־מענט און א נייעם באס. איהר ווייסט נאר ניט?

"וואס, איהר האט איהר פארקויפט?"

"ניין, איך האב חתונה געהאט!"

כ'בין א פרייער פויגעל

(מאנאלאג פון א אידען וואס איז געכטען באפרייט געווארען פון גלות ווייב.)

פון י. אב — עק.

רבותי, אידען, וואס שלאפט איהר? לעבעדיג זאל זיין! טאנצט מיט מיר מיט, פרעהט אויך מיט מיין שמחה, אז מען פרעהט זיך אויף פרעמדע שמחות, דערלעבט מען איינענע שמחות.

וואויל איז צו א גלות־פאלק, וואס ווערט נאך יאהרען־לאנגער פארשקלאפונג באפרייט פון גלות־ווייב, און איצט... איצט שטעה איך פאר אייך, דער אייביגער שקלאף, דער אייביגער מארטירער א באפרייטער, א דערלייזטער, אן אונאפהענגיגער, און צוזאמען מיט אלע באפרייטע אין דער־לייזטע, רוף איך אויס:

זאל לעבען די פרייהייט!

נידער מיט דער פארשקלאפונג!

זאל לעבען די זעלבסטשטענדיגקייט!

נידער מיט'ן ווייבער־גלות!

וואס, איהר ווייסט נאך ניט פון מיין שמחה? איהר ווייסט נאך ניט, ס'ארע גליק מיר איז געשעהן? מיר איז גע־שעהן א גליק, וואס ס'טרעפט נאר איינ־מאל אין א יאהר — מיין ווייב איז שוין אויף יענער זייט שטאדט, נאט זי דאנקען נעכטען נאכמittאג, האט זי פארלאזט אז שטאדט, איבער די הייסע זומער חדשים.

אין אפשר מיינט איהר, אז זי איז געפארען קיין "בעל־יואדר", קיין "רושעקסאנס־פאינט", אדער קיין קאר־חרותני". איצט האב איך ערשט דער־פיהלט דעם טעם פון א גלות־פאלק, וואס טאג אין טיר, און מיר דערלאנגען א שלום ווערט פלוצלונג באפרייט פון זיינע באר־עליכם?

ניין, רבותי, דאס מאל איז זי גע־פארען קיין מאונט קלעמענס, אריבער דער גרעניץ איז זי געפארען. דאקטוירים האבען אויסגעפונען, אז מיין ווייב מוז הייזיאר נויטיג האבען בלאטע. זי מוז זיך באדען אין בלאטע. זי מוז שוויצען מיט בלאטע, און וואס טוט מען ניט פאר א ווייב, פאר אן איינענער ווייב, איז בלאטע אויך ניט צו־טייער.

דערווייסענדיג זיך, אז מיין טייער ווייבעל (א לעבען אויף איר, דארף האב־בען בלאטע, זאג איך צו איר: ווייבעלע, קרוין, פיעלייכט וועסטו זיך אריבערכאפ פון קיין מאונט־קלעמענס, א סיטיזען ביזטו, פאפירען האסטו, טא וואס וועט דיך אדען, אז דו וועסט דיך באדען אין אמעריקאנער בלאטע.

אין זינען האב איך געהאט, אז זי זאל זיין וואס ווייטער, כדי איך זאל קע־נען הנאה האבען פון איר וואקאציע.

און נאט האט מיר געהאלפען זי האט אנגענומען מיין פארשלאג, און אים גלייך דורכגעפירט. זי איז שוין מיט מזל אין מאונט קלעמענס אין שטאדט פון אמתער בלאטע, בלאטע אן פלירט, און איך? אויף אלע אידישע מענער געזאגט געווארען אזא ליכטיג לעבען. איצט ווייס איך ערשט, אז איך בין א פרייער פויגעל. איצט פראווע איך דעם אמת'ן "זכו־חרותני". איצט האב איך ערשט דער־פיהלט דעם טעם פון א גלות־פאלק, וואס זיך אין בלאטע, געזאגט געווארען!...

אדאטשע־ליד

פון גראף קאלי.

כ'האב לאנג אויפ'ן זומער געהאפט אין געווארט
געצעהלט די מינוט פון זיין קומען,
כ'האב נישט אזוי ווייט נאך די וועלדער געשמאכט,
איך האב נישט געבענקט נאך די בלומען.

מיך האט נישט באצויבערט דער טייבעל וואס רוישט
די פויגעל — צו הימלערישע זינגער,
איך ווייס אז דאס אלץ אין באשאפען פאר דעם
וואס האט פולע טאשען מיט קלינגער . . .

דאך האב איך צום זומער אהן אויפהער געבענקט
איך וועל איהם מיט לידער באשיטען,
איך ווייס אז ער וועט מיר באפרייען פון ווייב
און אויך פון די קינדער־באנדיטען . . .

איך האב שוין א דאטשע געדונגען נישט ווייט
זי שמעקט דאך אזוי ווי א ראזע...
א כאטקע, און צוויי דארע בוימלאך ביים זייט
און ס'פאשעט נישט ווייט זיך א קאזע . . .

אט דארט וועט מיין ווייבעל דעם גאנצען סעזאן
פארברענגען אין ליכטיגען שטח...
און איך וועל זי שפייזען אזוי ווי איך קאן
מיט ציבעלע, ברויט און מיט רעטאך . . .

דער מן

מען קען זיין א גוטער
דאך ניט זיין קיין גוטער איד,
אבער ניט זיין קיין גוטער איד
איז א שלעכטער מענש.

* * *

אין דער יוגענט שפאסען מיר
דעם טויט; אויף דער עלטער
קען מיר זיך פאר איהם.

* * *

פאר דער נאטור עקזיסטירט ניט
טויט, ווייל די אייביגקייט איז
שטערבליך.

* * *

ווען די בחמה וואלט געהאט
זיך צו באדויערען, וואלט זי דעם
טען צער געהאט, וואס זי קען ניט לעבען.

* * *

א שלעכטער מאן איז א מייוועל,
שלעכטע פרוי — א שלאנג.

* * *

א פרוי זוכט ענטווידער איינצונעהמען
מען אדער צו באהערשען דעם מאן; זי
קליגערע — מיט זיינע שוואכקייטען,
די נאריישע — מיט איהרע שוואכקיי־
טען.

אונזער נייע ענציקלאפעדיע

קאנטרי: — א מיטעל אין שידוכים.

פארב: — ווערט באנוצט צו פרעג זאגטס און פנים.

וואולקע: — א שלייער פון עלענאנטע פרויען צו פארדעקען דאס חרפה.

פוטוריזם: — א שליעער פאר קאליקעס צו פארדעקען די טאלאנטלאזיג־קייט.

אידיאליסט: — זעה "נעל־טיגער טאג".

ראל: — א זאך, וואס א אידישער ארטיסט האט נאך נישט אויסגעלערענט.

שטיקעל פאפיר — א ווערטפולע זאך, אזוי לאנג ווי עס איז ניט געדרוקט דארויף קיין "טשעק".

חופה: — דער איינציגער אירע־אל פון אלע אידעאליסטקעס.

גט: — דער חלום פון יעדען מאן ווייבטען.

מעהל: — א זעלטענער נאסט אין א בעקעריי, אן אפטערער — ביי מיידלאך אויפ'ן פנים.

ליבע: — א זאך, וואס מען פיהלט אפט צו יענעמ'ס ווייב.

לופט־מענשען

— זאגט מיר, פארוואס לויפען אידען אויף דאטשעס מעהר פון אנדערע סעלד־קער?

— ווייל אידען האבען א קרענק אנ־לעבען פון דער לופט...

לייב שטאבינסקי.

מאדערנע פשט'לאך

"עושה חרשות — בעל מלחמה"

איז דער טייטש:

אז דאס ווייב דארף האבען א נ־ קלייד, פארפיהרט זי מיט'ן מאן מלחמה.

* * *

"יחיד חי העולמים" איז דער טייטש: א בחור, אז ער איז אן א ווייב, קען ער אייביג לעבען.

* * *

"הוא ינאל אותנו בקרוב" איז דער טייטש: דער קריזיס וועט אונז אויס־בען אלעמען אויסלייזען — די קעשענע.

לייב שטאבינסקי.

אריינגעפאלענע, נעבאך

א נעשפרעך צווישען צוויי קפסטאיידיס'לאך אין פויגען.

— וואס ביזטו עפעס אזוי טרויעריג?

— פרעג נישט: מיין שוועסטער מיר געגעבען נדן א פלאץ. איצט שפאנט זיך אריס, אז צום פלאץ האט זי א שותף און איך האב נאר די הא־לפטע פלאץ.

— ביי מיר, פריינט, איז אויך אייגענע צרה, נאר אביסעל אנדערש. עס איז דא א גוי א שותף, און איך נאר קוים א האלב ווייב.

מיין ווייבעל

אוי האב איך א ווייבעל שטיל ווי א טייבעל, און נוט איז זי ווי בלאט, האב איך זי הארציג משכנ־זי איז א ברונעטע, א דיקע און א מעטע. פארנעמט דאס גאנצע בעט, שלאף איך ווינטער אין מיט מיט די פסח'דיגע פעדער־בעטן און זומער שלאף איך אויפ'ן בעטל.

אריינגעפאלענע, נעבאך

א נעשפרעך צווישען צוויי קפסטאיידיס'לאך אין פויגען.

— וואס ביזטו עפעס אזוי טרויעריג?

— פרעג נישט: מיין שוועסטער מיר געגעבען נדן א פלאץ. איצט שפאנט זיך אריס, אז צום פלאץ האט זי א שותף און איך האב נאר די הא־לפטע פלאץ.

— ביי מיר, פריינט, איז אויך אייגענע צרה, נאר אביסעל אנדערש. עס איז דא א גוי א שותף, און איך נאר קוים א האלב ווייב.

מיין ווייבעל

אוי האב איך א ווייבעל שטיל ווי א טייבעל, און נוט איז זי ווי בלאט, האב איך זי איז א ברונעטע, א דיקע און א מעטע. פארנעמט דאס גאנצע בעט, שלאף איך ווינטער אין מיט מיט די פסח'דיגע פעדער־בעטן און זומער שלאף איך אויפ'ן בעטל.

כ'וועל נעהמען פון לעבען

פון א. י. גראדזענסקי.

כ'וועל נעהמען פון לעבען די טרוימען, די שענסטע,
די ליכטיגסטע שטראלען, פול חן;
כ'וועל נעהמען פון לעבען סמאראגדען, טאפאזען —
און וועל פאר דיר שטיידען א קרוין . . .

כ'וועל נעהמען פון לעבען זכרונות, די ליעבסטע,
פון יוגענד, פון פרייד און פון גלאנץ;
די הארצענס־געפיהלען — די בלומען די ריינסטע —
און וועל פאר דיר פלעכטען א קראנץ . . .

כ'וועל נעהמען פון לעבען די נאכטיגאל־קלאנגען,
פון שטערען דעם בלויליכען בליק,
די קלאהר־ריינע נעכט, פון לבנה געוואשען,
און וועל פאר דיר וועבען דאס גליק . . .

ליבע און הייראט

וואס נעהסטו עפעס די לעצטע צייט
ארום אזוי דענערווירט?
איך בין אומגליקליך פארליעבט.
אלץ בעסער, ווי דו וואלסט געווען
גליקליך פארהייראט.

ער וויל פארגעסען

— וואס איז די מעשה, וואס אייער
ווייב פארהט הייראהר נישט אויף זומער־
וואוינונג?
— לאמיר רעדען וועגען פרעהליכערע
זאכען.

מיטאג־צייט

געה איך מיר אין רעס־טאראן, זעץ מיך אוועק ביי א טישעל, הייס מיר דערלאנגען וואס מיין הארץ גלוסט. דער קעלנער דערצעהלט מיר ניט, אז ער האט נישט קיין אפעטיט צום עסען, אז עס שמעכט איהם אין די זייר־טען. איך הער נישט וויינען, נישט ספאר־מירען. דאס עסען בלייבט מיר נישט שטעקען אין האלז. איך רייב אויף אלע באקצייהן, פונקט אזוי ווי אין יענע גאל־דענע בחור'ישע יאהרען.

אין אויענט כאפ איך מיך ארויס אין א טעאטער. איז א שעהן וועטער און עס איז נאך דא מיט וועמען, כאפ איך מיך נאך אראפ אין הענלענס פאינט, זוך מיר אויס א באקוועם מקום. זיצט מען זאלבעל־צוויי און מען שמועסט וועגען פאליטיק, וועגען די קומענדע וואהלען.

אוי, אידען, הערט איהר, איז דאס א מאכל אלע אידישע מענער וואס די ווייבער באדען זיך אין בלאטע, געזאגט געווארען...

אין אויענט, דאס מיין איך פארטאג, קום איך אהיים. די שטוב איז ליידיג. מיין ווייב'ס בעט שטעהט נעבאך פאר־תומ'ס, מען הערט נישט קיין שארך. אין שלאף־צימער געה איך ארויף מיט פעס־טע טריט, זינג מיר צו א לידעל. נישט אזוי, ווי ווען מיין ווייב איז אין דער היים, אויף די שפיץ פינגער. איך הער ניט דעם אלטען פזמון: "שוין, ביזט שוין דא? וואו ביזטו געלעגען און שנאפטע צרות ביז טאג? איך וועל לייגען אין דער היים און דו וועסט ארומהולען נאנצע נעכט? ווער? וואס? נעכטיגע טעג, צום האלז, און איבער'ן האלז.

קיינער זיהעלט נישט, קיינער שילט ניט; מען מאכט מיר נישט קיין סקאנדאלען, מען שפילט מיר נישט אויף קיין נאכט־סימפאניעס. איך געה וואו איך וויל. איך עס וואס איך וויל, קום אהיים ווען און מיט וועמען איך וויל. געה מיר געקליי־דעט אין בעסטען און אין שענסטען, איך בין מיר א פרייער פויגעל.

אידען, אי, הערט איהר, איז דאס א מאכל. אלע אידישע מענער, וואס די ווייבער באדען זיך אין בלאטע, געזאגט געווארען!..

געלונגען

זי: — וואס זאגט איר מאקס, זעה איך הייגט גוט אויס?

ער: — די פארבען זענען אייך הייגט זעהר גוט געלונגען.

פנאפז.

אמאל און הייגט

אמאל זענען געווען שרייענדיגע חתונות און א שטיל לעבען.

הייגט זענען "שטילע" חתונות און א שרייענדיג לעבען.

לייב שטאבינסקי.

דיאלאג צווישען שכור און דער פלעשעל

שכור (צום פלעשעל): — זאג מיר, פלעשעל, דו ביזטו פול מיט שנאפס, פאר וואס פאלסטו נישט פון דיר פיס?

פלעשעל: — ווייל איך בין פול בין נעכטן.

אדאטשע־ליד

פון גראף קאלי.

כ'האב לאנג אויפ'ן זומער געהאפט אין געווארט
געצעהלט די מינוט פון זיין קומען,
כ'האב נישט אזוי ווייט נאך די וועלדער געשמאכט,
איך האב נישט געבענקט נאך די בלומען.

מיך האט נישט באצויבערט דער טייבעל וואס רוישט
די פויגעל — צו הימלערישע זינגער,
איך ווייס אז דאס אלץ אין באשאפען פאר דעם
וואס האט פולע טאשען מיט קלינגער . . .

דאך האב איך צום זומער אהן אויפהער געבענקט
איך וועל איהם מיט לידער באשיטען,
איך ווייס אז ער וועט מיר באפרייען פון ווייב
און אויך פון די קינדער־באנדיטען . . .

איך האב שוין א דאטשע געדונגען נישט ווייט
זי שמעקט דאך אזוי ווי א ראזע...
א כאטקע, און צוויי דארע בוימלאך ביים זייט
און ס'פאשעט נישט ווייט זיך א קאזע . . .

אט דארט וועט מיין ווייבעל דעם גאנצען סעזאן
פארברענגען אין ליכטיגען שטח...
און איך וועל זי שפייזען אזוי ווי איך קאן
מיט ציבעלע, ברויט און מיט רעטאך . . .

פראגמענטען פון בריעף

(במקום פעליעטאן)

פון אברהמ'ל.

1.

ניט פרעג מיך, וואס עס איז געווארען איצט פון מיין זיבעטען ראמאן!

פארגעסען איז און לאנג פארפארען מיין לעצטער ליעבעס שפור און שפאן.

אויב איך די ערשטע און די צווייטע פארלאזט האב אהן א "זוי־נעזונד", נעמאכט דערפאר די לעצטע פליטה האט נאר פון מיר — ניט אהן א גרונד.

פון מיינע "ווייסע פערזען" פלעכטען קיין פערעל האט זי ניט געקענט און ווי א מאלצייט איהר פון נעכטען געזעטיגט האט מיין קאמפלימענט...

פאר מיינע שעהנע בלומען־ווערטער האט מיט א ברעף זי מיר באצאלט, וואס זאגט, אז איהרער א באשערטער מאכט קאמפלימענטען נאר... מיט גאלד.

און א נעפיהל איז מיר פארבליבען, וואס דריקט מיין הארץ ווי מיט א פרעס. איך וואלט א דאנק איהר אנגעשריבען, איז אומבאקאנט מיר איהר אדרעס...

2.

פרעג ניט, ווי איז די פרנסה!
מ'שטופט די צייט, מען שטיקט די נויט
ווען די האסט זיי מיט צוקערקעס
ווען דו האסט זיי מיט צוקערקעס
פון די קעשענעס טראקטירט
און אין שיין פון פייערווערקעס,
ווי געשלונגען זייער פלירט...

אויב דו האסט נאך די קאנפעקטען,
שטיל מיט זיי דעם אפעטיט
פון דעם דיכטער אויפגעוועקטען
דורך דיין נאכען אויף זיין ליעד...

האסטו זיי ניט, שיק מיר סערקע'ס
שטארקע נאלדענע דריי־צייהן,
וועל איך האבען אויף צוקערקעס,
און שוין קייען זיי אליין.

3.

דו פרעגסט מיך, וואס הערט זיך אין לאנד, וואו

מען שארט מיט די לאפעטעס גאלד?
עס הערט זיך אין גאלד־מינען קרעכצען,
וועלן לעבענס דארט ווערען צוכאלט...

דו פרעגסט מיך צי אפגעשפארט האב איך
אן איינענעם אויטאמאביל
מיין שטוב געהט פון הונגער אויף רעדלאך־
און רלות פייפט, וויפעל ער וויל!

דו פרעגסט מיך, ביי וואס היינט איך
ארבייט
און וואס איך א שטייגער פארדיען?
איך געה שוין א יאהר ארום ליידיג,
פארדיענענדיג שמיין על־פי־דין.

דאך ביזיז בין איך, ווי א ביהנשאק
און האט ניט קיין רוהיגע שעה,
א האלבען טאג לויף איך אום זוכען
אין שעפער, צי ארבייט איז דא.

און יעדע נאכט האב איך א מיטינג
פון ארבייטסלאז־בלאנדזשענדע לייט,
וואס הענען קיין סענט ניט פארדיענען
און קיינמאל ניט האבען קיין צייט...

נאכמיטאג אין נאס דעמאנסטריר איך
און קעמף מיט פארביסענע "קאבס",
און קריג „אנשטארט ברויט מיט קובעבע,
צושפאלטען דעם קאפ מיט די "קלאבס".

און טאמער עס בלייבט נאך א שטונדע,
דאן נעהם איך זיך אן מיט קוראזש
און הערען געה רעדעס מיט אויערען,
וואס זענען געהילט אין באנדאזש...

אזוי בין איך ביזיז, מיין חבר,
פון פריה ביז דער נאכט יעדען טאג,
איך הער נאר דעם קלונג פון מיין אויער
נאר ניט פון דעם זייגער דעם שלאג.

ווען זיין זאל אפילו היינט ארבייט
ווער האט היינט צו ארבייטען הארץ?
די "ספיעד אפ" סיסטעם אין אן אומגליק
און ס'איז די רעאקציע שווארץ...

מיר האבען די "קלאוקמאכער" רעכטע
דערווייל ניט באזיינען נאך אויף טויט;
ווי דענקט מען נאר איצט פון פארדיענען
פון ארבייט און שכירות און ברויט.

דאס פאסט פאר די "ווייסע גווארדייצעס"
וואס שוויצען ביי פארד'ן ווי קנעכט,
נאר ניט פאר א "רויטען ארמייער",
וואס שטעהט אין א פייער־געפעכט!

און דו מיך נאר פרעגסט וועגען ארבייט
און וויפיעל איך דאלארס פארדיען?!
הפנים, די ביזסט א "פארדעטער",
פארקויפט צו דער "דעכטער מאשין".

א פאליטישענס רעדע

ביי א וואנט שטעהט א מאן און רעדט.

— וואס טוט איר מיסטער?
— וואס רעדט איר?
— כ'האלט איצט א פאליטישע רעדע.
— אבער נאט איז מיט אייך. איר רעדט דאך צו דער וואנט?
— כ'האב דאך אייך געזאגט — ענט־פערט ער — אז איך האלט א פאליטישע רעדע.